

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ
СПРАВ
ФАКУЛЬТЕТ № 2
КАФЕДРА УКРАЇНОЗНАВСТВА**

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ
навчальної дисципліни
«УКРАЇНСЬКА МОВА ПРОФЕСІЙНОГО СПРЯМУВАННЯ»
обов'язкових компонент
освітньо-професійної програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

Галузь знань 05 «Соціальні та поведінкові науки»

Спеціальність 053 «Психологія»

Спеціалізація «Психолог ювенальної превенції»

за темою
**ДЕРЖАВНА МОВА – МОВА ПРОФЕСІЙНОГО
СПІЛКУВАННЯ**

Харків 2023

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол № 7 від 30.09.2023

СХВАЛЕНО

Вченою радою факультету № 2
Протокол № 7 від 29.08.2023

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної ради
ХНУВС з гуманітарних та соціально-
економічних дисциплін
Протокол № 7 від 29.08.2023

Розглянуто на засіданні кафедри українознавства факультету № 2 *(протокол № 8 від 29.08.2023)*

Розробник:

Старша викладачка кафедри українознавства факультету № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат філологічних наук – Оверчук О.Б

Рецензенти:

1. Доцентка кафедри українознавства та латинської мови Національного фармацевтичного університету, кандидатка філологічних наук, доцентка – **Лисенко Н.О.**
2. Завідувач кафедри українознавства факультету № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор філологічних наук, професор **Чорний І. В.**

План лекції

1. Роль і значення мови в суспільному житті.
2. Функції мови.
3. Мова і держава
4. Поняття літературної мови.
5. Мова професійного спілкування.

Література:

Нормативна база

1. [Конституція України станом на 2021 р.](#)
2. [Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної».](#) Київ, 2019.

Основна

3. [Навчально-практичні матеріали до семінарських занять із української мови професійного спрямування \(мовні норми\): методичні рекомендації](#) / Упор.: Єльнікова Н. І., Голопич І. М., Полтавська Д. В. Харків : ХНУВС, 2016. 44 с.
4. [Оверчук О.Б. Культура мовлення як складова професійної культури поліцейського. Сучасні проблеми правового, економічного та соціального розвитку держави : тези доп. VIII Міжнар. наук.-практ. конф. \(м. Харків, 6 груд. 2019 р.\) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ ; Консультат. місія Європейського Союзу. – Харків : ХНУВС, 2019. С. 234-236.](#)
5. [Перцева В.А., Шкуропатська Д.В. Мовна компетенція майбутнього юриста // Україна на шляху державотворення: історія та сучасність: Всеукраїнська НПК, 26 травня 2016 р. Харків : ХДУХТ, 2016. С.263-264.](#)
6. [Українська мова професійного спрямування \(мовні норми\): навчальний посібник. / Н.І. Єльнікова, І.М. Голопич, Д.В. Полтавська. Харків : ХНУВС, 2019. 182 с.](#)
7. [Шевчук С.В., Клименко І.В. Українська мова за професійним спрямуванням. Підручник. 4-те видання. Київ : Алерта, 2014. 696 с.](#)

Додаткова

1. [Голопич І.М. Культура мовлення правоохоронця. 22-й Міжнародний молодіжний форум «Радіоелектроніката молодь у XXI столітті». 36. матеріалів форуму. Т. 11. Харків : ХНУРЕ, 2018. С. 28 – 29.](#)

Інтернет-ресурси

1. Український правопис. Режим доступу: <https://2019.pravopys.net/>
2. Українське ділове мовлення. Режим доступу: <http://www.dilovamova.com>

Текст лекції

1. Роль і значення мови в суспільному житті

Відповідно до Закону України «Про освіту» вивчення української мови у вищій школі має сприяти всебічному розвитку здобувача вищої освіти, підвищенню рівня його загальної і професійної культури.

Хоча національна мова є універсальним засобом спілкування в суспільстві, функції і вага мовних знань, вмінь і навичок у кожній з окремих галузей науки різні. Найбільшого значення вони набувають у *галузі правознавства*, оскільки професійна діяльність юриста завжди пов'язана із тлумаченням (інтерпретацією) норм права, що сформульовані певною мовою. Юридична оцінка і правова кваліфікація обставин конкретної справи ґрунтується на досконалому володінні мовою законодавства, вмінні чітко, лаконічно, однозначно схарактеризувати суспільні явища, конкретні факти дійсності, поведінки людей тощо.

На відміну від шкільного курсу, *предметом* української мови професійного спрямування, стає не структура й особливості мови в цілому, а норми і виражальні засоби усного та писемного фахового мовлення, стилістичні особливості вербального спілкування в конкретній галузі професійної діяльності майбутнього спеціаліста.

Мова – це система звукових, письмових знаків або символів, що служать засобом людського спілкування, розумової діяльності, способом вираження самосвідомості.

«Хто якою мовою думає, той до того народу належить» (В. Даль).

Мова є головною ознакою і символом нації.

Ідея про глибинний зв'язок між мовою, мисленням і духом народу має значні історичні корені, проте чи не найкраще її сформулював німецький мовознавець Вільгельм фон Гумбольдт: «Мова народу – це його дух, і дух народу – це його мова».

Мова є дзеркалом національної ментальності.

Яким би «інтернаціональним», «мультикультурним» й «усезнаючим» ви не намагалися бути, ви не зможете сприймати і відчувати світ так само, як співрозмовник, оскільки у вас немає для цього мовних засобів. Ви можете знати звичаї його народу, смаки, табу, можете засвоїти вірування і філософію, але тільки вивчення його мови дозволяє скинути пута рідної мови і сприймати реальність так само повно, як і він.

Додаткові виміри реальності дають нам знання й мислення двома мовами.

Своєрідність, з якою люди використовують мовні стилі, неминуче призводить до неправильного розуміння того чи іншого виразу, а, можливо, й самого співрозмовника. Отже, ми стикаємося з багатоманітністю культур, специфіка мови яких обумовлена не лише граматичною будовою, словником і синтаксисом, але й способами впливу на слухача.

Отже, як міняється від мови до мови картина світу, так міняється і ділова поведінка. Кожна мова таким чином є носієм свого досвіду, який треба

пізнавати, вивчаючи більше мов.

2. Функції мови

З-поміж багатьох функцій мови в житті людини й суспільства основними називають такі:

1. Номінативна функція (називання). Ця функція дає можливість розглядати кожну мову як окрему своєрідну картину світу, що відображає національне світобачення і світовідчуття.

2. Комунікативна функція (спілкування). Суть її полягає в тому, що мова використовується для комунікації – інформаційного зв'язку між членами суспільства.

3. Ідентифікаційна функція (ототожнення, уподібнення). За допомогою мови, особливостей мовлення можна встановити, вирізнити, ідентифікувати одну особистість серед інших, тому що кожен із нас має свій «портрет», свій мовний «паспорт», у якому відображено всі параметри нашого Я – національно-етнічні, соціальні, культурні, духовні, вікові.

4. Експресивна функція (вираження). Вона полягає в тому, що мова є універсальним засобом вираження внутрішнього світу людини.

5. Гносеологічна функція (пізнання). За допомогою мови людина пізнає світ.

6. Мислетворча функція (формування думки). Вона полягає в тому, що мова є засобом формування думки, оскільки людина мислить за допомогою мовних форм. Тому мислити – означає оперувати мовним матеріалом, словами.

7. Естетична функція виявляється в тому, що за допомогою мови людина може сприймати красу і передавати її іншим людям, бути творцем культурних цінностей. Мова є першоелементом культури.

8. Культурноносна функція. Мова – основа культури кожної нації, найбільший її скарб. Культура народу може розвиватися тільки мовою цього народу.

9. Волюнтативна функція – вираження волі щодо співрозмовника: прохання, запрошення, порада, спонукання тощо.

10. Магічно-містична функція. Магічно-містична функція мови полягає у вірі людей у можливість за допомогою слова викликати богоявлення, оживити мертвих, подіяти на певний предмет чи особу, підкоряючи їх своїй волі. Це виявляється у вірі, що вимовлене слово може накликати хворобу, нещастя, нанести шкоду.

3. Мова і держава

Поняття «національна мова» і «державна мова»

Земну кулю населяють люди багатьох національностей. Кожен народ, кожна нація має своєрідний і неповторний характер, своє національне обличчя, систему поглядів та уявлень, свою творчість, свою мову.

Мова – найважливіший, універсальний засіб спілкування, організації та координації всіх видів суспільної діяльності: галузі виробництва, побуту, обслуговування, культури, освіти, науки.

Українська мова – єдина національна мова українського народу. Нею послуговуються також українці, які проживають за межами України: у Росії, Білорусі, Казахстані, Польщі, Словаччині, Румунії, Канаді, США, Австралії та інших країнах. Українська мова входить до найпоширеніших мов світу.

Національна мова охоплює літературну мову, територіальні діалекти, професійні й соціальні жаргони, суто розмовну лексику, а літературна мова є вищою формою національної мови. Національну мову творить народ, тоді як літературна мова – викристалізовується під пером митців слова.

Державна мова – це закріплена традицією або законодавством мова, вживання якої обов'язкове в органах державного управління та діловодства, громадських органах та організаціях, на підприємствах, у закладах освіти, науки, культури, у сферах зв'язку та інформатики.

На земній кулі налічується понад 3000 мов. Але не всі вони – мови національні. Чимало серед них племенних.

Українською мовою розмовляє понад 40 млн. людей, і звучить вона майже однаково по всій Україні, а також за її межами, де є українці. За кількістю тих, хто користується нею, вона стоїть приблизно на 15-20 місці в світі.

Поняття офіційної і державної мови

При поліетнічності населення країни і, відповідно, наявності в ній дво- чи багатомовності завжди виникає проблема співіснування мов різних етносів не тільки і, власне, не стільки на побутовому, а насамперед на офіційно-державному рівні. У мовному законодавстві держав світу відомі три основні підходи до розв'язання цієї проблеми.

У *першому* випадку як державний засіб спілкування виступає мова однієї, звичайно найчисленнішої національності, що відіграла провідну роль в історичному формуванні держави. Таку функцію виконує іспанська мова в Іспанії, англійська – у США і т. ін. Ця роль мови може бути закріплена Конституцією, як, наприклад, в Іспанії, або не закріплена, як, наприклад, у США. У законодавстві різних країн назва цієї мови може бути різною – *офіційна, державна або національна*, з чого можна зробити висновок, що поняття «державна мова» та «офіційна мова» є тотожними.

Другий шлях вибору загальнодержавного засобу спілкування в умовах багатомовності – визначення як офіційної, або державної, всіх основних мов країни. Це має місце переважно в країнах, де важко визначити якусь одну корінну національність (наприклад, у Люксембурзі, де дві офіційні мови – французька і німецька), або є територія компактного проживання двох і більше різномовних етносів. Наприклад, у Швейцарії є три офіційні мови – німецька, французька та італійська, однак ця тримовність здійснюється тільки в центральних органах влади (у роботі Федеральних зборів тощо). Фактично ж у країні має місце постійна одномовність: вона розділена чітким кордоном на три частини, у кожній з яких використовується як офіційна тільки одна з трьох мов.

Подібна мовна ситуація в Бельгії. Тут також на рівні центральних установ визнано французьку, нідерландську та німецьку. Країна розділена чітким лінгвістичним кордоном на три частини: фламандську (з нідерландською мовою), валлонську (з французькою) та двомовний округ столиці Брюсселя. Дві офіційні мови існують у Фінляндії (фінська і шведська), у Канаді (англійська і французька). Така ситуація склалася в цих країнах внаслідок компактного територіального поділу різномовних етнічних груп.

Практикується також *третій* варіант – із співвідношенням у законодавстві країни понять національна або державна та офіційна мови. Така картина властива в основному постколоніальним країнам, у яких поряд з місцевими («національними») мовами функціонують як офіційні мови колишніх метрополій – англійська, французька, іспанська, португальська. Спроба запровадження понять «офіційна» і «державна» мова була розроблена в СРСР перед його розпадом. Після того, як мови корінних народів кожної із республік були проголошені державними, офіційною мовою в межах Радянського Союзу було запропоновано вважати російську (як мову міжнаціонального спілкування). Співіснування понять «офіційна» і «державна» мови закріплене в законодавстві Республіки Крим: державними проголошено російську, українську і кримськотатарську, а офіційною тільки першу з них.

В умовах строкатої і подекуди складної мовної ситуації на теренах Європи держави континенту приділяють серйозну увагу питанням правової регламентації статусу мов, їх використання та здійснення відповідної мовної політики. Як і раніше, непорушною залишається старовинна звичаєва міжнародно-правова норма, відповідно до якої визначення статусу мов та порядку їх використання є суверенною прерогативою держави і відноситься до її внутрішньої компетенції. Кожна держава самостійно вирішує мовні питання, враховуючи історичні фактори, національні особливості, культурні традиції, виходячи з власних потреб, потреб суспільства і громадян.

У переважній більшості європейських держав основоположні принципи мовної політики визначаються в їхніх конституціях, насамперед, шляхом визначення офіційної (державної) мови або мов. Зазначимо у цьому зв'язку, що терміни «офіційна мова» і «державна мова» є тотожними, оскільки офіційна мова держави не може не бути державною, а державна мова не може не бути офіційною. Невипадково в конституціях європейських держав використовується або термін "офіційна мова", або термін "державна мова", але ніколи обидва терміни в одному законодавчому акті саме тому, що вони тотожні. У конституціях деяких держав стисло говориться, що мовою держави є мова титульної нації без прикметників «офіційна» чи «державна».

Отже, поява дедалі нових мов – закономірність загальносвітова. І на цьому тлі піднесення статусу української мови до рівня державної мови України виглядає не як якийсь виняток, а як цілком природне явище.

Мовна політика в Україні

Функціонування української літературної мови залежить від стану мовної політики в державі, освіті, культурних традицій народу.

Мовна політика – це система заходів (політичних, юридичних, адміністративних), спрямованих на регулювання мовних відносин в державі, зміну чи збереження мовної ситуації в державі.

Мовна політика є частиною національної політики, органічною складовою певного політичного курсу держави. Національна комісія зі зміцнення демократії та утвердження верховенства права розробила концепцію державної мовної політики.

Концепція державної мовної політики – система засадничих нормативних постанов, які ґрунтуються на компетентному оцінюванні мовної ситуації в Україні, і якими мають керуватися органи державної влади та органи місцевого самоврядування у своїй практичній діяльності, регулюючи суспільні відносини в мовній царині.

Мовна ситуація – «Ситуація взаємодії різних мов чи різних форм існування однієї мови в певній державі з огляду на їхню функціональну специфіку й ареал поширення».

Пріоритет мовної політики в Україні – утвердження і розвиток української мови – головної ознаки ідентичності української нації, яка історично проживає на території України і становить абсолютну більшість її населення.

Правовою основою для здійснення державної мовної політики в Україні є Конституція України (стаття 10), Рішення Конституційного суду України від 14 грудня 1999 року щодо застосування державної мови органами державної влади, органами місцевого самоврядування та використання її у навчальному процесі в навчальних закладах України.

Здійснення державної мовної політики забезпечує система органів, яку репрезентують: Національна рада з мовної політики при Президенті України, департамент з мовної політики Міністерства юстиції України, Національна комісія питань правопису та мовних норм Національної академії наук України, Національна рада з питань радіо та телебачення.

Основні пріоритетні напрямки державної мовної політики сьогодні:

- 1) Утвердження української мови як державної в усіх сферах суспільного життя на всій території України;
- 2) Вироблення дієвих засобів захисту від актів зовнішньої мовно-культурної експансії та публічної дискредитації української мови;
- 3) Поліпшення якості української мови на теле- і радіоканалах України;
- 4) Сприяння розвитку мов національних менш;
- 5) Сприяння підвищенню загальної культури громадян України;
- 6) Створення системи контролю за дотриманням мовного законодавства.
- 7) Урегулювання питань, пов'язаних з удосконаленням юридичної відповідальності за порушення законів, які регулюють питання використання державної мови.

Збереження й розвиток української мови є запорукою розвитку української держави, на її захист повинні бути спрямовані охоронні дії держави, оскільки людина виступає конкретно-історичною і національно-культурною індивідуальністю, є носієм мови, а отже, і носієм духовної

культури нації.

Таким чином, спрямованість державної політики на зміцнення позицій української мови сприятиме розкриттю нових горизонтів для розвитку країни взагалі і суспільства зокрема.

Мовне законодавство України

Основним документом є чинна *Конституція України*, де в ст. 10 проголошується: «Державною мовою в Україні є українська мова.

Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України.

Держава сприяє вивченню мов міжнародного спілкування.

Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України та визначається законом».

Інші нормативні акти, що регулюють мовну політику України:

Закон Української РСР «Про мови в Українській РСР» було ухвалено 28 жовтня 1989 року. Він складається з преамбули та шести розділів.

Преамбула проголошує, зокрема, що «українська мова є одним з вирішальних чинників національної самобутності українського народу. Українська РСР забезпечує українській мові статус державної з метою сприяння всебічному розвитку духовних творчих сил українського народу, гарантування його суверенної національно-державної майбутності».

Розділ I «Загальні положення» регламентує завдання законодавства про мови в УРСР, визначає статус української мови як державної; гарантує права інших національних мов; визначає, що мовами міжнаціонального спілкування в УРСР є українська, російська та інші мови; гарантує право громадян користуватися своєю національною мовою або будь-якою іншою мовою; встановлює обов'язок службових осіб володіти українською та російською мовами; визначає основні положення щодо охорони та захисту мов; покладає організацію виконання Закону на Раду Міністрів УРСР, а контроль за його виконанням – на Ради народних депутатів УРСР.

Розділ III «Мова освіти, науки, інформатики і культури» (ст. 25 – ст. 32) визначає використання державної та інших мов у дошкільних закладах, у середній школі, в професійно-технічній, середній спеціальній та вищій освіті, в сфері науки, культури та інформатики. Найважливішою в розділі є стаття 25, яку було ухвалено в редакції, запропонованій Г. Крючковим: «Вільний вибір мови навчання дітей є невід'ємним правом громадян Української РСР. Українська РСР гарантує кожній дитині право на виховання та одержання освіти національною мовою. Це право забезпечується створенням мережі дошкільних установ і шкіл з вихованням і навчанням українською та іншими національними мовами».

Одночасно з Законом було ухвалено ***Постанову «Про порядок введення в дію Закону Української РСР «Про мови в Українській РСР»***. Проте для окремих положень Закону був встановлений тривалий період набуття чинності:

від 3 – 5 років до 10 років (останнє – щодо ст. 25 – ст. 29, які регламентують мову в освітніх закладах). Водночас Раді Міністрів УРСР доручалося розробити «Державну програму розвитку української мови та інших національних мов в Українській РСР на період до 2000 року», в якій, зокрема, передбачалося конкретизувати по регіонах терміни впровадження окремих положень Закону.

Окремі положення Закону «Про мови в Українській РСР» було деталізовано (або просто дубльовано) низкою інших законодавчих та підзаконних актів: Закон УРСР «Про освіту», Закон України «Про інформацію», Закон України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні».

Один з найвідоміших документів «романтичної доби» становлення українського законодавства, «*Основи законодавства України про культуру*», декларує: «Функціонування мови в сфері культури визначається законодавством України про мови.

Держава дбає про розвиток україномовних форм культурного життя, гарантує рівні права і можливості використання в сфері культури мов усіх національних меншин, які проживають на території України» (ст. 4).

Однозначніше на користь української мови висловлюється Закон України «Про телебачення і радіомовлення»: «Телерадіоорганізації ведуть мовлення державною мовою. Мовлення на зарубіжну аудиторію ведеться українською та відповідною іноземною мовою» (ст. 9). Аналогічний запис зроблено і в Законі України «Про рекламу». Нарешті, Закон України «Про видавничу справу».

Кабінет Міністрів України 2 жовтня 2003 р. затвердив Державну програму розвитку і функціонування української мови на 2004 – 2010 роки. Її метою було створення належних умов для розширення сфери функціонування української мови, виховання шанобливого ставлення до неї, формування патріотизму у громадян України.

Верховна Рада України 3 липня 2012 р. ухвалила Закон «Про засади державної мовної політики», який набув чинності 10 серпня 2012 року.

Цей закон звужував обов'язкову сферу використання державної мови та робив її знання в певних регіонах просто не потрібною.

23 лютого 2014 року Верховна Рада України скасувала цей закон, прийнявши поданий ще 28 грудня 2012 року В'ячеславом Кириленком проект Закону «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики».

28 лютого 2018 року Конституційний суд визнав неконституційним закон «Про засади державної мовної політики» – «закон Ківалова-Колесніченка». Причина – порушення процедури ухвалення документа.

Законопроект №5669 «Про функціонування української мови як державної та порядок застосування інших мов в Україні» та законопроект №5670 «Про державну мову», які були зареєстровані в один і той же день, 19 січня цього року, могли помітити велику схожість між ними як за змістом і обсягом, так і за структурою. Пояснення просте: обидва законопроекти мають в основі законопроект, який підготували у 2012 році Сергій Головатий та Оксана Сироїд.

Первісний варіант зареєстрував і презентував на прес-конференції в кінці своєї депутатської каденції у серпні 2012 року Сергій Головатий. Наступні парламентські вибори були призначені на жовтень 2012 року, тому шансів у цього законопроекту потрапити в порядок денний Верховної Ради України були мінімальні.

Ухвалений **25 квітня 2019 року Закон про «Про забезпечення функціонування української мови як державної»** заклав більшість «білих плям» щодо статусу української мови, але при цьому не обмежив права національних меншин.

Новий закон відчутно зміцнює статус української мови та багато в чому змінює стан справ у державі.

Де домінуватиме українська мова?

- У державному секторі та в органах місцевого самоврядування
- В комунальному секторі та на підприємствах всіх форм власності
- В громадських та інших організаціях
- В освіті та науці
- В медицині
- У сфері послуг
- В енергетиці та промисловості
- В кіно та театрі
- В медіа та на інтернет-сайтах
- У діяльності війська та силових структур

Іноземні мови та мови національних меншин використовуються вільно:

- У приватному спілкуванні
- У релігійних обрядах
- У сфері вивчення іноземних мов
- У наукових виданнях (якщо ідеться про мови Ради Європи)
- У назвах і зображеннях зареєстрованих в Україні торгових марок.
- У культурному житті національних меншин: їхні потреби захищає окремий закон «Про національні меншини».
- У роботі прикордонників, правоохоронців, медиків тощо, які мають справу з людьми, які не знають української.

Українською мають вільно володіти:

- Посадовці та кандидати на посади: зокрема, президент, прем'єр, спікер та віце-спікери, міністри, керівники всіх центральних органів влади та органів Автономної республіки Крим.
- Особи, які хочуть отримати громадянство
- Адвокати і нотаріуси
- Працівники патронатних служб і освіти
- Медики
- Менеджмент державних та комунальних підприємств
- Простих громадян та приватне спілкування не чіпатимуть, а посадовці – засядуть вчити мову

Громадяни України також зобов'язані володіти українською мовою на базовому рівні, однак за незнання мови для них немає жодних санкцій. Інша річ, що без іспиту з української на базовому рівні жоден іноземець чи особа без громадянства не зможе стати громадянином України.

Що ж до посадовців та представників бізнесу, освіти, медицини чи сфери послуг – то їх перевірятимуть на дотримання мовного закону. В Україні діятимуть безкоштовні мовні курси для всіх охочих.

Але відтепер українська мова вважається одним із символів державності (разом із гербом, гімном України і прапором), а відтак за знуцання над мовою доведеться відповідати перед законом.

Закон передбачає штрафи або кримінальну відповідальність:

- За наругу та паплюження державної мови, яка вважається одним із символів державності
- За спроби запровадження офіційної багатомовності
- За незнання державної мови посадовцями та суддями
- За порушення чинних мовних квот у кіно та в медіа
- За відсутність базової україномовної версії будь-якого сайту
- За порушення мовних вимог щодо робочого спілкування та документообігу органів влади, підприємств та організацій

Закон про державну мову гарантує:

- Безкоштовні мовні курси для посадовців та всіх охочих
- Захист та розвиток всіх діалектів української мови
- Вживання мов Ради Європи та ЄС в різних сферах
- Вживання та вивчення мов національних меншин, відповідно до закону «Про національні меншини».

Кіно: окремі правила

Мовний закон вимагає, щоб фільми, які транслюються в Україні (онлайн та на телеканалах) мали український дубляж. У фільмах може використовуватися також іноземна мова без дубляжу (до 15% тривалості), якщо на неї є субтитри. Тоді як кінотеатрам дозволяють показувати фільми іноземними мовами без дубляжу (з субтитрами), за умови, що в конкретному кінотеатрі таких фільмів – не більше від 10%.

Частина експертів не виключає, що згодом до закону внесуть винятки для тих кінотеатрів, які спеціалізуються на іноземних фільмах.

Згідно зі статтею 7 закону “Про освіту”, в закладах освіти можуть викладатися одна або декілька дисциплін двома чи більше мовами – державною, англійською, іншими офіційними мовами Європейського Союзу.

Міносвіти рекомендує продовжити роботу з популяризації української мови в учнівському, студентському та педагогічному середовищах, а також забезпечити за необхідності підвищення рівня володіння державною мовою педагогічними працівниками.

Нагадаємо, Закон про освіту (№3491-д) Верховна Рада України прийняла 5 вересня 2017 року. **Стаття 7 закону передбачає, що мовою освітнього процесу в закладах освіти є державна мова.**

4. Поняття літературної мови

Українська мова належить до *східнослов'янської групи індоєвропейської сім'ї мов*.

Слов'янськими мовами розмовляють понад 300 млн. людей. Безпосередній предок сучасних слов'янських мов – *спільнослов'янська (праслов'янська) мова* у період розселення слов'ян (І тис. н. ери) почала розпадатися на окремі діалекти, з яких пізніше сформувалися окремі слов'янські мови (13 літературних мов), що належать до трьох підгруп:

- ✓ східнослов'янська група;
- ✓ західнослов'янська група;
- ✓ південнослов'янська група.

Кожний народ може мати лише одну національну мову. Але внаслідок екстралінгвістичних факторів на території України національна українська мова часто забруднюється вкрапленнями лексичних засобів інших мов. Частина населення України спілкується мішаниною двох мов – української та російської (*суржиком*), хоча загальновизнано, що користуватися сумішшю з двох мов – це одно з найтривожніших явищ загальнонаціонального характеру.

Українська національна мова існує у *вищій* (сучасна українська літературна мова) і *нижчій* (територіальні діалекти) **формах**.

Літературна мова – це унормована, регламентована, відшліфована форма існування загальнонародної мови, що обслуговує найрізноманітніші сфери суспільної діяльності людей: державні та громадянські установи, пресу, художню літературу, науку, театр, освіту і побут людей.

Ознаки літературної мови:

- унормованість, тобто наявність чітко сформованих мовних норм;
- уніфікованість (стандартність), тобто цілісність і єдність;
- наддіалектність, тобто необмежене функціонування на всій території України, на відміну від діалектів;
- поліфункціональність, тобто можливість охопити всі сфери комунікативної практики суспільства;
- розвиненість системи стилів.

Сучасна українська літературна мова сформувалася на основі *південно-східного діалекту*, увібравши в себе окремі риси північних і південно-західних діалектів.

Засновником нової української літературної мови став І. П. Котляревський, який увів до літератури багату, колоритну, мелодійну, співучу народну мову. Значення Котляревського як зачинателя української літератури винятково важливе: своїм поетичним словом, утвердженням засад демократичної естетики він відкривав, новий напрям у розвитку національної культури, спрямований на дедалі глибше проникнення в життя народу, на осмислення його історичної долі.

Основоположником сучасної української літературної мови по праву вважають **Т. Г. Шевченка**, який з великою майстерністю розкрив красу і силу українського слова. Заслуга Т.Г.Шевченка полягає в тому, що він відібрав з

народної мовної скарбниці багаті лексико-фразеологічні шари, відточив орфоепічні і граматичні норми, вивів українську мову на рівень високорозвинених європейських мов.

Літературна мова має *дві форми реалізації*: усну і писемну.

Усне	Писемне
1. Первинне.	1. Вторинне.
2. Діалогічне (полілогічне).	2. Монологічне.
3. Розраховане на певне коло слухачів, що виступають співрозмовниками.	3. Графічно оформлене.
4. Непідготовлене заздалегідь.	4. Пов'язане з попереднім обдумуванням.
5. Живе спілкування.	5. Старанний відбір фактів та їх мовне оформлення.
6. Інтонація, міміка, жести.	6. Відбір мовних засобів, чітко підпорядкування стилю і типу мовлення.
7. Імпровізоване мовлення.	7. Повний і ґрунтовний виклад думки.
8. Чітко індивідуалізоване мовлення.	8. Поглиблена робота над словом і текстом.
9. Емоційне й експресивне мовлення.	9. Редагування думки і форми її вираження.
10. Повтори зіставлення, різні тропи, фразеологізм	10. Самоаналіз написаного.

5. Мова професійного спілкування

Мова й професія – дві важливі суспільні категорії, які покликані обслуговувати потреби суспільства, окремих його груп і кожної людини. Мова з багатьма її функціями забезпечує належний рівень грамотності носіїв певної професії, формує їх уміння спілкуватися у всіх сферах комунікації – у професійних відносинах, у науці, освіті, культурі, економіці тощо.

Останнім часом зростає інтерес до української мови як державної. На сьогодні мало володіти лише тими знаннями, що дала школа. Адже глибокі знання професійної мови допоможуть краще оволодіти фахом, підвищити ефективність праці, зміцнити ділові стосунки партнерів, тому що мова визначає культуру і компетентність фахівця.

Сьогодні добре *володіти мовою професії означає*:

- добре знати закони і принципи української мови;
- уміло використовувати професійну лексику і терміни;
- орієнтуватись у специфічних особливостях підстилів наукового стилю: власне наукового, науково-навчального та науково-популярного; уміти складати тексти виступів, доповідей,
- уміти працювати з науковою та професійною літературою тощо.

Фахівець повинен усвідомлювати, що від його умінь грамотно спілкуватися з діловими партнерами (за допомогою ділових документів, телефонних переговорів, зустрічей, нарад тощо) залежатиме встановлення офіційних, службових, ділових, партнерських контактів, налагоджуватимуться його приватні стосунки з людьми.

Терміни «**ділова мова**» і «**мова професійного спілкування**» не тотожні.

Діловою мовою послуговуються представники різних професій, а мова

професійного спілкування функціонує в межах певної професійної сфери.

Ділова мова – це реалізація офіційно-ділового стилю, зафіксованого в документах; у **мові професійного спілкування** реалізуються також науковий і розмовний стилі. Водночас, елементи ділової мови і мови професійного спілкування можуть використовуватися паралельно, наприклад в офіційних переговорах, ділових бесідах тощо.

Мова професійного спілкування (фахова мова) – це спеціальна мова, насичена професіоналізмами і термінами, це мова для спеціальних цілей і потреб.

Володіння мовою професійного спілкування – це:

1. знання не тільки української літературної мови, а і спеціальної термінології, і особливостей побудови синтаксичних конструкцій, тексту,
2. уміння застосовувати ці знання на практиці, доцільно добирати те чи інше слово з синонімічного ряду, доречно поєднувати вербальні і невербальні засоби спілкування відповідно до мети, ситуації мовлення.

Особливості фахової мови залежать:

- від ситуації професійного спілкування та його мети;
- від особистісних рис комунікатора і реципієнта (вік, освіта, інтелект).

Мовна професійна компетенція – це знання норм і правил української мови, за якими будуються правильні мовні конструкції за фахом.

Мовленнєва професійна компетенція – це уміння і навички використання знань під час фахового спілкування для передавання певної інформації.

Професійне мовлення має бути чистим, виразним, естетичним.

Чистота професійного мовлення полягає передусім у відповідності сучасній літературній нормі. Вона простежується на всіх рівнях її структури і використання: на рівні орфоєпії – літературно-нормативна вимова; на рівні орфографії – грамотне письмо; на рівні лексики – відсутність чужих слів, вульгаризмів, суржику, невмотивованих повторів; на рівні граматики – правильна, завершена побудова речень, нормативні словформи; з погляду стилістики – відповідність меті, завданням, ситуації спілкування, стилям, підстилям і жанрам мовлення.

Складниками *виразності професійного мовлення* є інформаційна

(змістова) і виражальна (чуттєво-мовна) виразність. Тому вважають, що виразність – це радше ознака структурної специфіки тексту, а не лише слів; вона є ознакою культури мови всіх стилів.

Естетичність професійного мовлення спирається на точність, логічність, чистоту, виразність, а також доречність, лаконічність, різноманітність, образність, які у взаємодії та пропорційності створюють гармонію усного чи письмового тексту. Одноманітний, нечіткий, невиразний, засмічений суржилом, випадковими словами текст ніколи не справить враження гарної, вишуканої мови і не викличе почуття естетичного задоволення. Естетика професійної мови досягається оптимальним добром мовних засобів, потрібних для певної комунікативної настанови, гармонійною цілісністю тексту. Почуття естетичного задоволення викликає ввічливе, дотепне мовлення.

Виділити найважливіше, наголосити на думці можна по-різному, а саме: змінити тональність голосу – це насторожить слухачів; знизити або, навпаки, посилити його; зробити паузу перед важливою інформацією, уповільнити темп, повторити важливе слово, думку.

Отже, *мова професійного спілкування* – це засіб ефективного, мовного професійного спілкування, це наука і мистецтво усної переконуючої комунікації, що становить фундамент. Імідж і кар'єрний ріст прямо пропорційно залежать від того, як ви зможете реалізувати свої знання, довести свій професіоналізм. Недостатньо знати, «що слід казати», більш важливо знати, «як це сказати».